

lv. Langerholz:

Sveti Alojzij.

b) Pokorščina.

li to-le čednost pokorščine, vi otroci, kaj poznate? Gotovo ste slišali gospoda kateheta ali učitelja v šoli, da so jo vam priporočali. Ko ste obravnavali n. pr. zgodbo o Adamu in Evi, ko ste govorili o dvanajstletnem Jezusu, ko ste prišli v katekizmu do četrte božje zapovedi — in kdove, kolikokrat je že prišla v šoli pokorščina na vrsto! Doma vam pa starši skoro nočindan govore, kako in kdaj je treba ubogati. Šiba vam znabiti tudi včasih to pove?

Vem, da se učite nekateri izmed vas že po deset, po dvanajst in še po več let pokorščine. Če bi vam pa zdajle rekel: »Kdor zna ubogati, naj vzdigne roko!« kaj pravite, koliko bi se vas oglasilo? Malo, premalo...

Zato pojdemo v šolo k svetemu Alojziju, da se ob njem naučimo, kako morajo dobri otroci ubogati.

Sveti Alojzij je bil pokoren Bogu. Spoznal je, da ga Bog kliče v samostan. Pa je toliko časa prosil svojega očeta, naj mu to dovolijo, dokler ni bil uslišan.

Svoje starše je svetí Alojzij silno rad in z velikim veseljem ubogal. Dokler ni dobil dovoljenja od svojega očeta, ni hotel stopiti v samostan. Poslušajte, kako je prosil tega dovoljenja: »Oče! V vaših rokah sem. Storite z menoj, kar hočete. Vendar zagotovim vas, da me je Bog poklical v Jezusovo družbo. In vi se ustavljate božji volji, če se temu klicu ustavljate.«

Kakšna je bila pokorščina svetega Alojzija šele v samostanu! Vsako najmanjše pravilo je izpolnival kar najnatančneje. V samostanih se ne sme vsakčas govoriti. In takrat sveti Alojzij ni izpregovoril besedice za ves svet ne. Enkrat ga je ob takem

času obiskal v samostanu njegov stric, kardinal, in je hotel z njim govoriti. Kardinali so silno imenitni in častitljivi gospodje; njih čast je še višja kakor čast škofov. In vendar sveti Alojzij ni hotel s stricem govoriti, dokler mu njegovi predstojniki tega niso dovolili.

Enkrat je obiskal sveti Alojzij kardinala della Rovere. Ta ga je povabil h kosilu, Alojzij mu je pa odvrnil, da je to zoper samostanska pravila in da mora domov. Pozneje je ta kardinal vselej, kadar je kaj ponudil svetemu Alojziju, pristavil: »Če ni to zoper pravila.«

Sveti Alojzij se je silno rad postil. Izprosil si je enkrat dovoljenje, da se sme postiti ob kruhu in ob vodi. Ko pa je zapazil njegov voditelj, kako malo je Alojzij tisti dan jedel, ga je poklical k sebi in mu rekel: »Pojdite k onile mizi in pojejte vse, kar vam bodo prinesli!« Alojzij je ponižno ubogal. Eden izmed njegovih tovarišev ga je zato zavrnil: »Lepo to, brat Alojzij! Lep post ste si iznašli! Pri eni mizi jeste malo, pri drugi pa veliko. Ni tako napačna ta iznajdba!« Alojzij mu je mirno pojasnil, da je moral ubogati, kajti volja višjih mu je božja volja.

Volja višjih je božja volja. To je korenina, iz katere je izrastla pokorščina svetega Alojzija. Bogu ste pokorni, otroci, kadar ste pokorni svojim staršem. Razumete to, otroci? Le če zaradi Boga ubogamo, imamo zasluženje pri Bogu. Pokorščina radi pohvale ali plačila pa ni prava.

Pokorščina iz strahu pred kaznijo je pa slaba pokorščina. Iz strahu uboga pes, ki nima pameti, ne pa človek, ki je ustvarjen po božji podobi, ki ima um, pamet in prosto voljo.

Začnite torej kot učenci svetega Alojzija ubogati edinole zaradi Boga, nikdar zaradi pohvale ali plačila, najmanj pa iz strahu pred kaznijo.

(Konec.)

